

Arrest

nr. 110 427 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 104 333 van 4 juni 2013 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2012 dienen beide verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De verzoekers worden op 18 september 2012 op het Commissariaat-generaal gehoord nopens hun asielmotieven.

Op 21 september 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, zij zijn als volgt gemotiveerd:

Ten aanzien van de eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Gjakove (Kosovo). U beschikt over de Kosovaarse nationaliteit U bent getrouwd met V(...) S(...) (O.V. xxx). In Kosovo werkte u aanvankelijk in de bouwsector, Sinds 2010 werkte u in verschillende casino's/nachtclubs. Sinds oktober 2011 baatte u zelf een casino uit in Gjakove samen met een zakenpartner, F(...) B(...), Op een dag merkte u dat er drugs gebruikt werd in de toiletten van uw zaak, U meldde dit aan M(...) G(...), een bevriend politiemann uit Gjakove. Sindsdien meldde u hem alle verdachte zaken die u opmerkte in uw club. De politie kwam dan ook regelmatig langs om te zien of alles in orde was. Er werden klanten gefouilleerd en er werden wapens gevonden. Omdat u goed thuis was in het milieu van nachtclubs en casinos vroeg M(...) u om naar Albanië te gaan. U moest daar op zoek gaan naar twee criminelen met de Albanese nationaliteit die ook in Kosovo en Macedonië misdrijven hadden gepleegd, namelijk K(...) en H(...) K(...), U verklaarde dat de Kosovaarse en de Albanese politie samenwerken op het vlak van misdaadbestrijding. U sprak één van uw klanten aan. een zekere S(...), in de hoop dat hij u kon zeggen waar u precies moest zoeken. In de periode mei/juni 2012 reisde u drie keer tevergeefs naar Albanië. U bleef er telkens één nacht Tijdens uw derde bezoek ontmoette u S(...) in een casino in Shkoder Hij zei dat u moest opletten omdat vier personen naar u op zoek waren. Volgens hem waren het kennissen van de twee personen naar wie u op zoek was, U keerde terug naar Gjakove en meldde dit aan M(...), Deze antwoordde dat u niet meer naar Albanië moest gaan. In de nacht van 14 op 15 augustus 2012 verliet u uw casino. Toen u naar uw wagen stapte reed er plots een wagen rakelings langs u. Gelukkig werd u niet geraakt. Hierop ging u gewoon naar huis. De volgende ochtend werd u vroeg gewekt door uw echtgenote. Toen ze was opgestaan om te gaan werken had ze vastgesteld dat de vier banden van uw wagen waren kapot gestoken. Ze belde de politie en drie of vier agenten kwamen ter plaatse. De agenten spraken met jullie en stelden vragen. Er werd een proces-verbaal opgesteld. Een van de agenten, A(...) D(...), bracht uw echtgenote naar haar werk. Vanaf die dag patrouilleerde de politie steeds rond uw woning om u te beschermen. U voelde zich echter niet veilig en u en uw kinderen bleven binnen. Enkel uw echtgenote ging nog werken. Op 26 augustus 2012 verliet u Kosovo samen met uw echtgenote en uw twee kinderen. Jullie reisden illegaal naar België in een bestelwagen. Op 29 augustus 2012 diende u een asielaanvraag in. U beschikt over uw Kosovaarse identiteitskaart dd. 23 juli 2009. een huwelijksakte, de geboorteaktes van uw twee kinderen en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel te overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wel hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico. op het lijden van ernstige schade beslaat. U heeft dít evenwel niet gedaan.

Er dient immers te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen (bedreigd door criminelen omdat u informatie verzamelde en doorgaf aan de politie) louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn (CGVS p. 3). Deze houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een, gegronde vrees, voor vervolging koesteren, omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een, sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U kende immers zelf nooit problemen met uw autoriteiten (CGVS, p. 7). Bovendien kon uw echtgenote nadat ze vaststelde dat de banden van jullie wagen waren kapot gestoken probleemloos een klacht indienen bij de politie. Deze kwam ter plaatse en sprak zowel met u als met uw echtgenote. Er werd ook een proces verbaal opgesteld. Daarna kwam de politie steeds rond uw woning patrouilleren om u te beschermen (CGVS, p. 6). Er kan dan ook niet besloten worden tot een onwil van de kant van de Kosovaarse autoriteiten om u hulp of bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2012 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KR nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component {European Union Rule of Law Mission in Kosovo} bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw nationaliteit en de identiteitsgegevens van u en uw kinderen. Deze worden echter niet betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen".

Ten aanzien van de tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Gjakove (Kosovo), U beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. U bent getrouwd met V(...) S(...) (O.V. xxx). U kende zelf geen problemen in Kosovo. Uw echtgenoot had echter samengewerkt met de politie en kende hierdoor problemen. Zo werden de banden van jullie wagen kapot gestoken. Op 26 augustus 2012 verliet u Kosovo samen met uw echtgenoot en uw twee kinderen. Jullie reisden illegaal naar België in een bestelwagen. Op 29 augustus 2012 diende u een asielaanvraag in, U beschikt over uw Kosovaarse identiteitskaart dd, 21 maart 2012, uw rijbewijs en een diploma van kapster,

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, V(...) S(...). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn

verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel te overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wal hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico. op het lijden van ernstige schade beslaat. U heeft dít evenwel niet gedaan.

Er dient immers te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen (bedreigd door criminelen omdat u informatie verzamelde en doorgaf aan de politie) louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn (CGVS p. 3). Deze houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een, gegronde vrees, voor vervolging koesteren, omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; U kende immers zelf nooit problemen met uw autoriteiten (CGVS, p. 7). Bovendien kon uw echtgenote nadat ze vaststelde dat de banden van jullie wagen waren kapot gestoken probleemloos een klacht indienen bij de politie. Deze kwam ter plaatse en sprak zowel met u als met uw echtgenote. Er werd ook een proces verbaal opgesteld. Daarna kwam de politie steeds rond uw woning patrouilleren om u te beschermen (CGVS, p. 6). Er kan dan ook niet besloten worden tot een onwil van de kant van de Kosovaarse autoriteiten om u hulp of bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2012 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KR nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw nationaliteit en de identiteitsgegevens van u en uw kinderen. Deze worden echter niet betwist."

Derhalve kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

De door u neergelegde documenten bevestigen enkel uw nationaliteit, identiteitsgegevens en opleiding als kapster. Deze worden echter niet betwist

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen”.

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissingen op grond waarvan het asielrelaas van verzoekers is geweigerd om in overweging te nemen niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissingen ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan, zodat de verwerende partij onterecht heeft beslist tot de weigering van in overwegingname van de asielaanvragen van verzoekende partijen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS niet twijfelt aan het waarheidsgetrouw karakter van het feitenrelaas.

Het CGVS is bijgevolg van mening dat het asielrelaas objectief, geloofwaardig is en overeenstemt met de werkelijkheid.

Er worden ook geen tegenstrijdigheden aangehaald.

Niettemin weigert het CGVS onterecht de inoverwegingname van de asielaanvragen.

De heer S(...) heeft duidelijk verklaard dat hij met de politie heeft samengewerkt in verschillende zaken. Hij heeft zelfs het telefoonnummer van de politie gegeven zodat deze desgevallend zouden kunnen worden gecontacteerd om zich te laten informeren.

Zoals uit het feitenrelaas blijkt was de hulp die hij had gegeven gebonden aan drugscriminaliteit.

Het CGVS houdt onvoldoende rekening met de specifieke situatie waarin de heer S(...) zich bevindt op het moment dat zij oordeelt dat de problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zouden zijn.

De situatie waarin de heer S(...) zich bevond was deze van een ‘klikker’ van drugsmisdrijven bij de politie. Hij gaf tips en was zelfs op zoek gegaan naar bepaalde personen (zie hierboven feitenrelaas).

Verzoekers zijn dus van oordeel dat het in casu niet zomaar gaat om een interpersoonlijk en gemeenrechtelijk probleem

Hij behoort tot een sociale groep die gevisieerd worden door de drugscriminelen.

Elke ‘verklikker’ in het drugsmilieu is zo onveilig als het maar kan zijn, wanneer één of personen op de hoogte zouden zijn van het feit dat men een ‘verklikker’ is.

Dit was in het geval van de heer S(...) duidelijk ook niets anders.

Verzoekers zijn dus van oordeel dat het CGVS had dienen te oordelen dat het gezin problemen kenden doordat deze behoorden tot een sociale groep en dus wel degelijk vielen onder de criteria van de

Vluchtelingenconventie, gezien hun land van herkomst voor deze sociale geen effectieve bescherming kan bieden.

Het begrip 'bepaalde sociale groep' dient immers ruimte worden geïnterpreteerd.

« Via een ruime interpretatie van deze gronden en dan vooral van het begrip 'bepaalde sociale groep' zal ook vervolging om andere redenen, die in de meeste mensenrechtenverdragen terug te vinden zijn (geslacht, eigendom, geboorte, taal,...) binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag kunnen vallen. Deze ruime interpretatie is verenigbaar met de bedoelingen van de auteurs van het Vluchtelingenverdrag, die in de aanbevelingen in de Slotakte hun hoop uitdrukten. (...)

Het behoren tot een bepaalde sociale groep duidt op personen die behoren tot een groep met een zelfde origine en dezelfde levenswijze of hetzelfde sociaal statuut. Dit is een catch-all bepaling in de definitie en wijst op de mogelijkheid van het bestaan van vervolging van groepen van personen wegens andere, niet door het Vluchtelingenverdrag voorziene vervolgingsgronden, maar die inherent dezelfde kenmerken bezitten als die opgesomde gronden... »

(Desmet Elle, « Vijftig jaar Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen: een kritische balans » , jura falconis, jg 39, 2002-2003, nr. 3, p. 377-428, <http://www.law.kuleuven.be/jura/art/39n3/desmet.htm#ftn48>)

Verzoekers zijn derhalve van oordeel dat gezien de heer S(...) behoort tot een 'bepaalde sociale groep', het CGVS zijn beslissing onterecht motiveerde daar waar zij stelde dat verzoekers hun land niet hebben verlaten wegens het behoren tot een sociale groep, en daar waar zij stelde dat de problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk zouden zijn.

*

Bovendien verwijzen verzoekers zelf naar de passage die door het CGVS wordt aangehaald in hun beslissingen van 21.09.2012:

“Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2012 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal - is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. ”
(eigen onderlijning)

Verzoekers stellen vast dat het CGVS zelf erkent en toegeeft dat de Kosovaarse politie niet effectief niet efficiënt en dus niet op afdoende wijze actie kan ondernemen in het geval van drugscriminaliteit en dat de samenwerking tussen politie en justitie ook niet altijd optimaal is.

De heer S(...) was een 'verklikker' in het drugsmilieu, wat niet wordt betwist door het CGVS, een milieu waarvan het CGVS tevens zelf vaststelt dat de Kosovaarse politie niet afdoende tegen kan optreden

Verzoekers begrijpen dan ook niet dat het CGVS in dezelfde beslissing kan stellen dat er niet aannemelijk werd gemaakt dat voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon worden gedaan op de Kosovaarse autoriteiten, terwijl het CGVS dit zelf schrijft.

Verzoekers zijn derhalve van oordeel het CGVS zijn beslissing onterecht motiveerde en bijgevolg de motivatieplicht heeft geschonden.”

3.2 De verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3.3 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In casu geven beide bestreden beslissingen duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan zij werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt telkenmale verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de asielaanvraag van elk van de verzoekers niet in overweging wordt genomen omdat werd vastgesteld dat zij niet duidelijk hebben aangetoond dat er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. In de bestreden beslissingen worden de redenen hiertoe op uitvoerige wijze toegelicht.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt in tegendeel dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen nu zij deze motieven inhoudelijk bekritisieren en tegenspreken. De verzoekers menen dat hun asielaanvraag ten onrechte niet in overweging werd genomen en zij zetten hieromtrent hun argumentatie uiteen. Dienvolgens is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* bereikt en dient te worden aangenomen dat de verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.4 Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder gaat de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole na of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen. De bestreden beslissingen werden *in casu* getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië”.

Voor Kosovo kan het volgende gelezen worden: *“Voor wat betreft Kosovo, besluit de Commissaris-generaal als volgt : “Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om bijzondere vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden.”*

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld Koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld Koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

De Raad merkt op het gegeven dat de aanvrager afkomstig is uit een land dat is aangemerkt als een veilig land van herkomst, een vermoeden impliceert dat er in zijn land geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. *“Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen*

op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.” (parl.stuk, DOC 53 1825/003).

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de individuele asielzoeker dus niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5 Het is *in casu* duidelijk dat de verzoekers afkomstig zijn van een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Kosovo. Dit gegeven staat buiten betwisting. Bijgevolg geldt een vermoeden dat er in hoofde van de verzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is en kwam het aan de verzoekers toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat Kosovo desondanks in hun specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat zij in hun land van herkomst daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico lopen op ernstige schade. De bewijslast rust *in casu* derhalve op de verzoekers.

De verzoekers stellen terecht dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden worden aangehaald en dat de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag niet in twijfel werd getrokken. Dit impliceert echter nog niet dat de commissaris-generaal ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de verzoekers niet duidelijk hebben aangetoond dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de tweede verzoekster en de eerste verzoeker zich op dezelfde asielmotieven beroepen. De tweede bestreden beslissing betreft dan ook een zogenaamde “*gevolgbeslissing*” van de eerste bestreden beslissing. Dienvolgens kan voor de bespreking van het middel worden volstaan met een onderzoek van de motieven van de eerste bestreden beslissing.

In casu wijst de commissaris-generaal op het feit dat Kosovo als veilig land van herkomst werd aangemerkt bij Koninklijk besluit van 26 mei 2012, hij verschaft toelichting bij het concept veilige landen van herkomst en wijst er op dat de bewijslast dientengevolge bij de verzoekers ligt. De commissaris-generaal stelt vast dat de verzoekers niet voldaan hebben aan de op hen rustende bewijslast om duidelijk aan te tonen dat er wat hen betreft en in weerwil van de algemene situatie in Kosovo een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat en baseert zich hiertoe op de volgende vaststellingen en motieven om de asielaanvraag van de verzoekers niet in overweging te nemen:

“Er dient immers ta worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen (bedreigd door criminelen omdat u informatie verzamelde en doorgaf aan de politie) louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn (CGVS p. 3). Deze houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een, gegronde vrees, voor vervolging koesteren, omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts hebt u niet aannemelijk, gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; U kende immers zelf nooit problemen met uw autoriteiten (CGVS, p. 7). Bovendien kon uw echtgenote nadat ze vaststelde dat de banden van jullie wagen waren kapot gestoken probleemloos een klacht indienen bij de politie. Deze kwam ter plaatse en sprak zowel met u als met uw echtgenote. Er werd ook een proces verbaal opgesteld. Daarna kwam de politie steeds rond uw woning patrouilleren om u te beschermen (CGVS, p. 6), Er kan dan ook niet besloten worden tot een onwil van de kant van de Kosovaarse autoriteiten om u hulp of bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2012 op afdoende wijze

actie onderneemt Hoewel er binnen de KR nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

De verzoekers stellen dat ten onrechte geoordeeld werd dat hun problemen van louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. Zij wijzen er op dat de eerste verzoeker in Kosovo een verklikker was van drugsmisdriven en dat hij informatie door gaf aan de politie. De verzoekers menen dat zij behoren tot een sociale groep die geïsoleerd wordt door drugscriminelen, hetgeen wel degelijk onder de criteria van de Vluchtelingenconventie zou vallen gezien hun land van herkomst voor deze sociale groep geen effectieve bescherming kan bieden. De verzoekers voeren tevens aan dat de motivering van de bestreden beslissingen tegenstrijdig is daar het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissingen zelf erkent dat de Kosovaarse politie niet effectief en efficiënt actie kan ondernemen in het geval van drugscriminaliteit en de samenwerking tussen politie en justitie niet optimaal is, terwijl in diezelfde beslissingen wordt geoordeeld dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat zij voor hun problemen geen of onvoldoende beroep konden doen op de Kosovaarse autoriteiten.

3.6 De Raad stelt vast dat de verzoekers in hun betoog ter ondersteuning van het middel hun eerdere verklaringen, zoals vastgesteld in de gehoorverslagen dd. 18 september 2012, bevestigen. Met name bevestigen zij dat de eerste verzoeker een verklikker was van drugsmisdriven en dat zij geïsoleerd werden door drugscriminelen. Nu de verzoekers bevestigen dat zij geïsoleerd werden door drugscriminelen en nu de verzoekers, zoals in de bestreden beslissingen pertinent wordt opgemerkt, hebben verklaard dat zij nooit problemen kenden met de Kosovaarse autoriteiten (gehoorverslag 1^e verzoeker dd. 12 september 2012, p. 7 en gehoorverslag 2^e verzoekster p. 2), kon de commissaris-generaal op goede gronden en naar redelijkheid oordelen dat de problemen van de verzoekers van louter interpersoonlijke aard zijn. Door slechts *a posteriori* te beweren dat de verzoekers zouden behoren tot een sociale groep van verklikkers in het drugsmilieu, maken de verzoekers bovendien niet concreet aannemelijk dat hun problemen het gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) karakter zouden overstijgen.

3.7 De Raad dient er tevens op te wijzen dat hij te dezen optreedt als annulatierechter, zodat hij enkel een wettigheidstoezicht kan uitoefenen ten aanzien van de beslissingen die het voorwerp uitmaken van het onderhavige annulatieberoep. In dit geval gaat het om beslissingen van de commissaris-generaal waarbij beslist wordt om de asielaanvragen van de verzoekers niet in overweging te nemen en waarbij derhalve toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Zoals uit de bestreden beslissingen blijkt, heeft de commissaris-generaal in dit kader geoordeeld dat de verzoekers niet duidelijk hebben aangetoond dat er wat hen betreft en in weerwil van de algemene situatie in Kosovo die als veilig wordt aangemerkt, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. De vaststelling dat de problemen van de verzoekers geen verband houden met de criteria van de conventie van Genève is noodzakelijk gebaseerd op de informatie die de verzoekers voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen hebben overgemaakt aan de diensten van de verweerder. Uit de elementen die de commissaris-generaal bij het nemen van deze beslissingen ter beschikking had, blijkt niet dat de verzoekers zich ten overstaan van de diensten van de verweerder hebben beroepen op het behoren tot een sociale groep die zij thans definiëren als "verklikkers" van drugsmisdriven. De verklaringen van de verzoekers wijzen op het feit dat de eerste verzoeker bepaalde informatie over drugsmisdriven doorspeelde aan de Kosovaarse politie en dat hij in Albanië op vraag van de politie op zoek ging naar twee gezochte mannen, doch nergens in de verklaringen is sprake van

een bepaalde groep van personen die diezelfde activiteiten zouden uitoefenen. Door slechts *a posteriori* te stellen dat er een bepaalde sociale groep van verklikkers bestaat in Kosovo en dat zij niet veilig zijn, kunnen de verzoekers dan ook niet aantonen dat de commissaris-generaal te dezen ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de problemen zoals zij die hadden naar voor gebracht geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève.

In zoverre het betoog van de verzoekers er op zou zijn gericht dat de Raad zich uitspreekt over de feiten en beslist of aan de verzoekers al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden toegekend, wijst de Raad er op dat dat als annulatierechter niet de bevoegdheid heeft om de kwestieuze asielaanvragen te beoordelen en zijn oordeel hieromtrent in de plaats te stellen van het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad kan de bestreden beslissingen niet hervormen en kan aan de verzoekers geenszins de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

3.8 Wat er ook van zij, dient er op te worden gewezen dat het enkele feit te behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van de Vluchtelingenconventie, nog niet impliceert dat de personen die behoren tot dergelijke sociale groep daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren. Nog minder toont het betoog van de verzoekers aan dat het *in casu* op kennelijk onredelijke wijze zou zijn geoordeeld dat zij niet duidelijk hebben aangetoond dat er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat. Het wezenlijke kenmerk van het toepassingsgebied van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bestaat er immers in dat personen die afkomstig zijn van een land dat als veilig wordt aangemerkt, de bewijslast dragen om aan te tonen dat er in weerwil van de algemene situatie in hun land van herkomst toch in hun persoonlijk geval een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. Met de loutere en *a posteriori* gegeven bewering dat zij behoren tot een sociale groep in de zin van de Vluchtelingenconventie, slagen de verzoekers er dan ook niet in om aan te tonen dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat zij niet hebben voldaan aan de hierboven beschreven bewijslast.

In dit verband merkt de Raad tevens op dat de bestreden beslissingen in hun geheel dienen te worden gelezen. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal zich niet heeft beperkt tot de enkele vaststellingen dat de problemen van de verzoekers geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie aangezien zij louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. De commissaris-generaal gaat verder dan dat. Hij stelt immers ook vast dat de verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor hun problemen geen of onvoldoende beroep konden of zouden kunnen doen op hulp of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

3.9 De visie van de verzoekers dat de motivering van de bestreden beslissingen tegenstrijdig is, snijdt geen hout. Het is inderdaad zo dat de verzoekers verklaard hebben dat zij in de problemen zijn gekomen doordat de eerste verzoeker informatie over bepaalde drugsmisdriven heeft overgemaakt aan de politie en dat hij zelfs op zoek ging naar twee Albanese criminelen. Volgens de verklaringen van de verzoekers zouden vier mannen wegens deze feiten op zoek zijn geweest naar de eerste verzoeker, zou hij bijna zijn aangereden en zouden de volgende ochtend de banden van zijn wagen zijn kapot gestoken. Dergelijke misdriven (vernietiging van de wagen en bedreigingen) dienen te worden onderscheiden van de drugsmisdriven zelf. Nu uit de verklaringen van de verzoekers geenszins blijkt dat de eerste verzoeker zich zelf zou hebben schuldig gemaakt aan drugsmisdriven, ziet de Raad niet in waarom de bestreden beslissingen intern tegenstrijdig zouden zijn waar zij stellen dat "*de politie slechts beperkte mogelijkheden [heeft] om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal*".

De verzoekers gaan er met hun betoog bovendien aan voorbij aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij volgens hun eigen verklaringen nooit problemen hadden met de Kosovaarse autoriteiten, dat zij na het incident met de wagen van de verzoekers probleemloos een klacht konden indienen bij de politie, dat de politie meteen ter plaatse kwam en een proces verbaal opstelde en dat zij nadien ook rond hun woning patrouilleerden om hen te beschermen. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier (zie gehoorverslag 1^e verzoeker, p. 6-7 en gehoorverslag 2^e verzoekster p. 1-2) en worden door de verzoekers niet betwist. Deze vaststellingen volstaan op zich reeds om het besluit te schragen dat de verzoekers "*niet aannemelijk [hebben] gemaakt dat [zij] voor deze problemen geen of*

onvoldoende beroep kon[den] doen - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou[den] kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor [hen] een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met het louter partieel citeren van de motieven van de bestreden beslissing ontkrachten de verzoekers bovendien geenszins de objectieve informatie die in het administratief dossier is opgenomen en waaruit blijkt dat de Kosovaarse autoriteiten in het algemeen wel degelijk bescherming bieden (administratief dossier, stuk 15, Landeninformatie, SRB Kosovo, Beschermingsmogelijkheden, 5 juni 2012). Deze informatiebron bevindt zich in het administratief dossier. Door slechts een onderdeel van deze informatie te citeren –onderdeel dat de commissaris-generaal trouwens ook erkent in de bestreden beslissingen – en geen rekening te houden met het geheel van deze informatie tonen de verzoekers geenszins aan dat de conclusie die de commissaris-generaal uit deze informatie getrokken heeft, kennelijk onredelijk zou zijn.

3.10 Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad dan ook van oordeel dat *in casu*, gelet het geheel van de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven en vaststellingen en gelet op de gegevens waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissingen beschikte, naar recht en rede is geoordeeld dat de verzoekers ten overstaan van de verweerder niet duidelijk hebben aangetoond dat er wat hen betreft, in weerwil van de algemene situatie in Kosovo, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.11 Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE